

+ Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament del Rvdm. Sr. Bisbe

Llic. David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari general

DECRET 5/14

DE CONSTITUCIÓ DEL NOU CONSELL DIOCESÀ DE PASTORAL PER AL PERÍODE 2014-2017

HOMILIES

> MISSA FUNERAL PER MN. JOSEP RIERA i JUSTO

*Parròquia de la Mare del Diví Pastor de Vic
11-4-2014*

Lectures del divendres de la V Setmana de Quaresma

És just que a la ciutat de Vic tots nosaltres preguem per l'etern descans del nostre sempre estimat Mn. Josep Riera i Justo, oferint al Pare l'ofrena plaent, el seu Fill, Jesús, mort i ressuscitat per la salvació de la humanitat. És just perquè en aquesta ciutat, i concretament en aquesta parròquia i barri, ell va néixer i va aprendre les beceroles de la vida i de la fe. És just també perquè fou en aquest barri on lliurà la seva ànima a Déu, i on, en les darreres setmanes de la seva vida, va ser atès i acompanyat pels seus familiars i

amics, per les germanes Josefines de la Caritat i el personal de la clínica de Sant Josep.

Oferim, doncs, de tot cor a Déu la nostra pregària per Mn. Josep Riera i Justo. Oferim al Pare el sant sacrifici de la missa perquè tingui misericòrdia d'ell i li doni ja ara la vida eterna i joiosa, plena de llum i de bellesa, d'amor i de veritat. Fem pregària pel seu etern descans amb la certesa de l'amor misericordiós de Déu i amb l'agraïment al cor per la vida i el testimoniatge que ell ens ha deixat. Sabem que és el Pare bondadós qui l'ha cridat i, per tant, el nostre dolor per la separació de la mort es transforma en esperança. Són els braços amorosos del Pare els que l'han acollit en la vida definitiva, en el camí vers l'eternitat joiosa.

És aquest un moment propici per a recordar amb l'agraïment al cor les petjades que ens ha deixat en el camí de la seva vida. És el testimoniatge d'una persona que ha viscut amb la pau al cor els dons que el Senyor li ha donat. És el testimoniatge d'una persona que ha viscut, des de la seva condició sacerdotal, la joia de l'amistat i de l'estimació als altres. Aquesta pau l'ha mantinguda en la seva vida i, àdhuc en els moments de màxima feblesa, en la malaltia, fou capaç de mantenir la pau, que neix de l'esperança en l'amor de Déu, que mai no abandona ni un dels seus fills.

Quin ha estat el secret de la vida de Mn. Josep Riera i Justo? Certament que el

Senyor li va donar una ànima bona i que ell va saber tenir cura d'aquest do. Però hi ha també un altre do: la seva fe en Jesucrist, el Fill etern de Déu. Sense la fe cristiana la vida de Mn. Josep Riera i Justo no es pot entendre. Aquesta fe el va acompanyar sempre, des del si de la família, amb el testimoniatge dels pares i dels avis, fins al llit de la malaltia, amb les seves expressions de pregària i caritat confiada. Tota la seva vida de servei sacerdotal a Sant Fruitós de Bages, a Manresa, a Tregurà, a Molló, a Setcases, a Vilallonga de Ter, i en els diferents ministeris de rector, vicari, professor, consiliari dels escoltes, ha estat plena de la fe cristiana que el feia servidor dels altres.

Som ja quasi a les portes de la gran setmana dels cristians: la Setmana Santa. I les lectures que ens han estat proclamades són les pròpies d'aquest dia de Quaresma. S'hi fa palesa la figura de Jesús, el Servent de Déu i el Fill etern de Déu, que va camí de la seva passió i mort per a la salvació de la humanitat. Els misteris de l'Encarnació i el de la Creu són inseparables. Solament des de la Creu podem entrar de veritat en el misteri del Fill de Déu fet home. I solament des de la filiació divina de Jesús podem entrar en el misteri de la creu redemptora.

La fe cristiana té la certesa de l'amor gratuït de Déu a favor de tots i cada un dels homes i dones del món al llarg de la història. Jesús és la manifestació plena

de l'amor de Déu; del Déu que vol estimar tots i cada un dels homes amb amor infinit. L'esdeveniment de Jesús, el Fill de Déu mort i ressuscitat, vol arribar al cor de tots els homes com a perdó gratuït que ens cura de les nostres ferides. No hi ha de part nostra cap mèrit que ens faci dignes d'aquest amor misericordiós. I aquí rau la possibilitat de sentir, d'experimentar l'essència de l'amor, que no es busca a ell mateix, sinó que viu de la donació. Però deixar-se estimar gratuïtament xoca amb la nostra mentalitat: volem aconseguir les nostres conquestes, la nostra realització, la nostra llibertat. I tot això, lluny de Déu, sense Déu, de vegades en contra de Déu. La fe cristiana significa descobrir l'amor de Déu en el rostre del Fill de Déu, mort en la creu, ressuscitat per nosaltres, vivent enmig nostre en el misteri de la seva Església. La fe cristiana és trobar-se amb aquest amor i deixar-se estimar gratuïtament.

La fe en Jesús fa néixer en el cor la vida eterna. En el traspàs ens obre les portes de la vida eterna en la plenitud de Déu i, mentre caminem per aquest món, la plenitud de vida que brolla de la fe, oberta a l'esperança i manifestada en la caritat, amb la llum, la bellesa, amb l'horitzó obert, amb la pau en el cor... Solament el qui ha tingut de veritat la fe i l'ha perduda, el qui ha experimentat el poder del pecat que pren la llibertat, podrà entendre del tot com és de gran la foscor, el buit i la tristesa en el cor del qui no creu en el Déu vertader.

La fe en Jesús fa néixer l'amor per la bellesa. Déu és bellesa i la màxima expressió de bellesa és Crist clavat en creu. El que Nietzsche considerava la negació de l'home, és la màxima expressió del misteri de Déu i del misteri de l'home. La bellesa és un atribut de Déu, unit a la veritat i a l'amor. Crist mort i ressuscitat és la manifestació plena de Déu, manifestació de veritat, d'amor i de bellesa.

Dic això perquè Mn. Josep Riera i Justo fou un apassionat de la bellesa, un cercador de la bellesa, una persona especialment sensible a la bellesa. Ell mateix era un artista; sempre, però, de portes endins. Va manifestar aquesta sensibilitat en el tracte amb les persones i en la vida quotidiana, de manera clara amb el tractament del patrimoni cultural de l'Església, en el si de la Comissió Diocesana del Patrimoni Cultural. El papa Benet XVI reflexionava: «L'autèntica bellesa obre el cor humà a la nostàlgia, al desig profund de conèixer, d'estimar, de sortir cap a l'altre, d'anar més enllà de si mateix. Si acceptem que la bellesa ens toqui íntimament, ens fereixi, ens obri els ulls, llavors redescobrim l'alegria de la visió, de la capacitat de comprendre el sentit profund del nostre existir, el misteri del qual som part i del qual podem obtenir la plenitud, la felicitat, la passió del compromís quotidià.» També Benet XVI citava una frase de Hermann Hesse: «Art significa: dins de cada cosa mostrar Déu.» Jo penso que aquesta idea és la que millor explica la vida

i el tarannà de mossèn Josep. Perquè ell buscava, en cada àmbit de la seva activitat, la veritat, la puresa, l'arrel. Viví a fons la muntanya, en coneixia els camins, els cims i les valls, i coneixia la vida dels homes que l'havien humanitzada.

Avui la devoció popular fa memòria de Maria, Mare de Déu dels Dolors. Maria ocupava un lloc important en la seva vida de pregària, en la seva vida de fe. Sols vull fer esment de la pregària del sant rosari en el temps de la seva malaltia. Veure'l amb el rosari a les mans, resant amb l'ajut d'un llibret senzill, manifesta que el seu cor era dels humils i pobres que saben posar-se al costat de Maria per contemplar el seu Fill i, amb ella, aconseguir la pietat i la misericòrdia que salven el món. Resar el rosari és posar-se en l'escola de Maria per dir amb ella: *L'amor que el Senyor ens té s'estén de generació en generació... El Senyor omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.*

Mn. Josep Riera i Justo ens ha deixat. Ha mort com a rector de la parròquia de Santa Cecília de Molló. Demanem al Senyor que ens faci el do dels preveres que necessitem, perquè el servei dels rectors de les parròquies dels nostres pobles i ciutats continuï essent una realitat, i a bastament puguem servir al millor possible totes i cada una de les parròquies de la nostra diòcesi de Vic. Ho demanem per intercessió de Maria, Mare de l'Església i Estel de l'Evangelització. Amén.

> DIUMENGE DE RAMS*Catedral de Vic / 13-4-2014***> BENEDICCIÓ DELS RAMS**

Avui, Diumenge de Rams, un any més, venim amb palmes i rams a les mans. I ho fem per complir amb la tradició cristiana que avui commemora l'entrada de Jesús a Jerusalem, dies abans de la seva passió. Ho acabem d'escoltar: Jesús entra a Jerusalem, la seva ciutat, dalt d'una somera, amb el seu pollí, acompanyat dels seus deixebles. Molta gent entapissava el camí per on passava Jesús, amb els seus mantells i amb rames i palmes, mentre l'aclamaven com a Fill de David. En aquesta escena hi van tenir un paper important els infants que cridaven aclamant Jesús.

També ara nosaltres, tot complint la tradició cristiana, volem fer el mateix que van fer aquells que eren a Jerusalem en el primer Diumenge de Rams. Ja ho fem amb les palmes i els rams que hem beneït, i que ens emportarem a les nostres cases i que alguns posareu als vostres balcons per tal de significar que sou cristians. Ja ho hem fet també amb els cants que han expressat que volem aclamar Jesús, perquè el reconeixem com a Senyor, com a Rei, com a Fill de Déu, com a Salvador nostre i de tots els homes. Però també ens cal demanar al mateix Jesús que tot això ho fem de cor. Que el nostre cor senti el mateix que diuen els nostres llavis i fan els nostres gestos. A Jesús li ho podem

demanar tot, perquè ell sempre ens escolta, perquè ell és viu sempre enmig nostre.

Els cristians, quan celebrem una festa, sabem que no recordem solament un fet del passat, sinó que celebrem el mateix Jesús, que és viu entre nosaltres. A qui aclamem és a Jesús viu, present ara i aquí. El papa Francesc ens diu quin és el missatge primer i fonamental que els cristians vivim i anunciem: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164).

Us convido a fer la processó d'entrada a la nostra catedral per celebrar-hi la missa de Passió. Escoltarem el relat de la passió i mort del Senyor, seguint l'evangeli segons sant Mateu, i aclamarem Jesús, en el moment central de la missa, dient: «Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel.»

I ara us convido a brandar els rams i les palmes i a repetir ben fort, aclamant Jesús:

- Hosanna al Fill de David!
- Beneït el qui ve en nom del Senyor!
- Hosanna a dalt del cel!

> MISSA DE PASSIÓ

Després d'escoltar el relat de la passió del Senyor no podem restar impassibles, com si el que hem escoltat no tingués res a veure amb nosaltres. La passió i mort del Senyor

és un esdeveniment realment trasbalsador. Escoltar el relat de la passió i mort del Senyor no ens pot deixar indiferents. Déu mateix, el Fill de Déu, mor per amor al Pare i per amor a nosaltres. En el nostre cor s'hi ha de fer present l'agraïment, una profunda gratitud, perquè sabem que de la mort de Crist brolla la nostra vida i la nostra llibertat. En el nostre cor hi ha d'haver l'agraïment i l'amor, ja que en tots els esdeveniments de la passió i mort del Senyor es manifesta l'amor de Jesús al Pare i a tots nosaltres.

La passió i mort del Senyor manifesta la seva plena obediència al Pare i el seu amor per tots els homes. L'obediència a la voluntat del Pare és l'arrel d'on brosta el lliurament de Jesús. Jesús és el qui escolta la voluntat del Pare i li dóna l'obediència del Fill. Jesús no deixa que el sofriment l'aparti de l'obediència al Pare. Ell afronta el sofriment i la mort abandonant-se a la voluntat del Pare, sabent que aquesta no és cap altra que la salvació dels homes.

Però la seva obediència passa per la seva llibertat d'amor. I per això Jesús transforma la seva passió i mort en un do. Ell fa dels seus sofriments i de la seva mort un do total d'ell mateix. Aquesta és l'essència de l'amor que no es busca a ell mateix, sinó que viu de la donació.

Amb aquesta obediència, Jesús es fa solidari amb les persones més provades en el món. Ell viu la seva donació en les humiliacions i

els sofriments. *Es va fer no res. Fins a prendre la condició d'esclau*, ens ha dit sant Pau. Jesús comparteix la sort de les persones acusades falsament, injustament condemnades, torturades i condemnades a la mort. La seva solidaritat amb la humanitat és plena. *Ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar* (He 4,5). Però aquesta solidaritat és la de compartir la nostra condició humana fins a l'extrem per portar la humanitat a l'alliberament del poder del pecat i de la mort. La desobediència dels primers pares ens va portar a la ruïna. L'obediència del qui és germà nostre i Fill de Déu ens porta a la plenitud de vida i a la llibertat. Perquè Jesús ofereix la seva vida en remissió del primer pecat dels nostres pares i per tots els pecats dels homes del món i de la història, també pels meus pecats i pels teus pecats, germà. La mort de Jesús restableix la unió profunda dels homes amb el Pare celestial. Aquesta és la nostra vida i la nostra llibertat: ser fills de Déu, viure en la llibertat pròpia dels fills de Déu.

Iniciem, doncs, la Setmana Santa amb la celebració del Diumenge de Rams. Fem-ho amb l'alegria de saber-nos estimats i salvats per Jesús, el Fill de Déu. Acompanyem Jesús abraçant les petites o grans creus de la nostra vida. Unim-nos a la creu de Crist. Com ens ensenya el papa Francesc: «La creu de Crist, abraçada amb amor, mai no condueix a la tristesa, sinó a l'alegria, a l'alegria de ser salvats.»

Dues coses ben concretes a què ens porta la passió i mort del Senyor. De la creu redemptora de Crist brollen els sacraments. Vull solament fer esment de dos: el baptisme i la confessió. Preguntem-nos: Estimem el baptisme? Tenim interès perquè els infants de les nostres famílies rebin el sacrament del baptisme? Lluitem per viure d'acord amb el baptisme que hem rebut? I respecte a la confessió, un consell i una petició humil a tots vosaltres: Apropem-nos aquests dies de Setmana Santa al sacrament de la confessió. Cerquem un confessor al qual puguem obrir el cor amb la sinceritat del qui reconeix els seus pecats i demana perdó humilment a Déu. Crist mort i ressuscitat ens espera en el sacrament de la confessió en aquesta Setmana Santa.

Que santa Maria, Mare de Déu dels Dolors, que va romandre ferma al peu de la creu, ens porti a viure intensament, amb la mirada posada en Jesús, els dies de la Setmana Santa, perquè puguem amb ella viure l'alegria sempre nova de la Pasqua.

> MISSA CRISMAL

Catedral de Vic / Dimarts Sant - 15-4-2014

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Laics i laiques,
Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts. Són aquestes les paraules que s'adiuen del tot amb Jesús. Ell mateix ho expressa: Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura. Però també són paraules adients a tots nosaltres. Adonem-nos de qui som. Llegim en el Concili Vaticà II: «La manifestació principal de l'Església es troba en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu en les mateixes celebracions litúrgiques, sobretot en la mateixa Eucaristia, en una única oració entorn d'un únic altar presidit pel bisbe envoltat del seu presbiteri i ministres» (SC, 41). Aquesta nostra assemblea és manifestació de l'Església. Nosaltres som l'Església. Nosaltres som el Cos de Crist. Un cos que sense el seu cap no és res. Nosaltres no som res sense Jesucrist. Amb ell i en ell som el seu Cos, som la seva Església.

Per això les paraules de Crist ungit per l'Esperit Sant i enviat per a portar la Bona Nova, l'Evangeli, les hem de sentir com a molt nostres. Nosaltres, l'Església de Crist, el Cos de Crist, ungits per l'Esperit Sant en els sacraments de la vida, som enviats a anunciar l'Evangeli, a anunciar Jesús. Sí, som enviats a evangelitzar. Tots els membres de l'Església, sense cap excepció, en quant som el Cos de Crist som enviats a evangelitzar. L'evangelització és una missió de tota l'Església. Tots nosaltres, cada un en la nostra vocació pròpia, sacerdotal, diaconal, religiosa, laical, hem de sentir

aquesta crida com a realitat personal. Però l'hem de sentir com una crida personal en la unitat del Cos de Crist, en la nostra Església concreta, en aquesta Església de Vic, amb la seva història més que mil·lenària, amb els seus encerts i desencerts, amb la santedat i el pecat dels seus fills, amb la seva riquesa i pobresa, amb tots i cada un de nosaltres. Sí, tots nosaltres. La unitat, la comunió és una de les característiques de l'Església de Crist. I en aquests moments en què evangelitzar és una necessitat més imperiosa que mai, hem d'oferir el testimoni comú de la nostra fe cristiana contra la manca de fe. El nostre poble, les persones a les quals hem de servir fins a donar la vida, moltes d'elles s'allunyen de la vivència de la fe, no reben els sagraments de la vida.

La comunió i la missió són inseparables. Tots, començant per mi mateix, hem d'avançar en la comunió per a poder donar el testimoni de la unitat i de la caritat. Els nostres germans han de poder dir dels deixebles de Crist: «Mireu-los com s'estimen.» Hem d'avançar tots en la meravella de la unitat. La veritat és sempre simfònica. La unitat autèntica no té por de la diversitat. La diversitat en la unitat enriqueix la comunió i la missió. Recordem, per tal de viure-les, aquelles paraules de sant Agustí: «Que hi hagi unitat en el que és essencial, llibertat en el que és dubtós i en tot caritat.»

A la nostra diòcesi estem vivint el darrer any del Pla Diocesà Pastoral vigent. La

santedat com a crida i com a do ens ha acompanyat. La riquesa de redescobrir els sagraments de la iniciació cristiana com a font de vida i de santedat ens ha estat una oportunitat per a aprofundir el que som com a do. Hem pogut també redescobrir el testimoni dels nostres sants diocesans. Les dues canonitzacions de fills de la nostra diòcesi i la beatificació de trenta germans màrtirs relacionats amb nosaltres, ens han alegrat i ens han omplert el cor d'esperança. La santedat és possible. La santedat és una realitat en tot moment de la història de la nostra Església. També aquí i ara.

Després de sentir la crida i viure el do de la santedat, ens cal ara, d'una manera més forta, llançar-nos a ser més i més evangelitzadors. La crida universal a la santedat i la crida universal a ser missioners i evangelitzadors són dos dels centres del Concili Vaticà II. Sigueu sants, sigueu evangelitzadors, són crides inseparables en l'Església de Crist, que li fa l'Esperit que ungeix en santedat i porta a anunciar la Bona Nova. La nostra Església diocesana, tots i cada un de nosaltres, tots com a Cos de Crist, en la unitat del Cos de Crist, ens hem de llançar a l'aventura missionera aquí entre nosaltres, en aquesta terra que té profundes arrels cristianes però que sembla que les rebutja.

El papa Francesc en *Evangelii gaudium* ens diu: «Cada Església particular, porció de l'Església catòlica sota el guiatge del seu bisbe, també és cridada a la conversió

missionera. Ella és el subjecte primari de l'evangelització, ja que és la manifestació concreta de l'única Església en un lloc del món, i en ella, "veritablement hi ha i actua l'Església de Crist, que és Una, Santa, Catòlica i Apostòlica" (CD, 11). És l'Església encarnada en un espai determinat, proveïda de tots els mitjans de salvació donats per Crist, però amb un rostre local. La seva joia de comunicar Jesucrist s'expressa tant en la seva preocupació per anunciar-lo en altres llocs més necessitats, com en una sortida constant cap a les perifèries del seu propi territori o cap als nous àmbits socioculturals. Ella procura estar sempre allà on fa més falta la llum i la vida del Ressuscitat. De cara a fer que aquest impuls missioner sigui cada vegada més intens, generós i fecund, exhorto també cada Església particular a entrar en un procés decidit de discerniment, purificació i reforma» (núm. 30).

El Sant Pare, germans estimats, ens convida a entrar en un procés decidit de discerniment, de purificació, de reforma, per tal de ser més missioners, per tal de viure una conversió missionera. Ens cal sortir, deixar la seguretat del que sempre hem fet i llançar-nos a anunciar Jesucrist als homes i dones del nostre món, dels nostres pobles i ciutats, sense cap distinció. Tots tenen dret a escoltar l'anunci joiós de Jesucrist, salvador de tots els homes i de tot l'home. I tots nosaltres tenim el deure d'anunciar Jesús, amb la vida i la paraula, amb el testimoni de la comunió, de la unitat, de la caritat. Ens

cal demanar a l'Esperit Sant que ens guii en el camí del nou Pla Diocesà de Pastoral, que ens ajudi a fer el discerniment evangèlic que, com diu el Papa, és «la mirada del deïxeble missioner, que "s'alimenta a la llum i amb la força de l'Esperit Sant" (Joan Pau II, PDV, 10)» (núm. 30).

Estimats germans preveres, la missa crismal, en l'atmosfera del Dijous Sant, ens porta al Cenacle de la institució de l'Eucaristia i del sacerdoti apostòlic. En la crida a la missió evangelitzadora a la nostra Església diocesana, vosaltres sou, com sempre, la clau de la collita. Vull recordar-vos i recordar-me una frase del papa Francesc en la trobada de la visita *ad limina* amb els bisbes catalans: «Quan un sacerdot pren consciència de la seva vocació, aquesta és la força de l'Església.»

La renovació de les promeses sacerdotals que ara fareu no és un simple ritu dins la celebració litúrgica, sinó que és tornar a escoltar, com Simó Pere, la pregunta de llavis de Jesús: «M'estimes?», i dir-li humilment: «Sí, Senyor. Vós ho sabeu tot. Ja sabeu com us estimo», per a tornar a sentir: «Pastura les meves ovelles.» És aquest un moment de gràcia per a tornar a prendre consciència de la nostra vocació sacerdotal.

Tots nosaltres, estimats germans, som convidats a renovar el nostre compromís de respondre a la gràcia rebuda en el moment de nostra ordenació, per tal de pasturar

el ramat del Senyor amb amor. Tots hem de renovar el nostre cor per tal de poder estimar Crist i la seva Església amb un amor apassionat. Avui aquesta renovació té un to més especial per al germà prevere en la celebració dels setanta-cinc anys de sacerdocí, Mn. Josep Rovira Tenas; per als germans en l'any de les noces d'or sacerdotals, Mn. Amat Berenguer Ubach, Mn. Marcel·lí Carreras Oliveras, Mn. Joan Casas Griera, Mn. Manel Cornellà Miralpeix, Mn. Josep Escós Sarsanedas, Mn. Joan Ripoll Rovira, Mn. Pere Soldevila Plans, Mn. Manel Torrents Fiter; per als germans sacerdots que celebren en aquest any el vint-i-cinquè aniversari de la seva ordenació, Mn. Jaume Seguranyes Alibés i Mn. Francesc Chía Segura; i per al sacerdot en el primer any de presbiterat, Mn. Eduard Flores Serradell. Per ells preguem amb agraïment per la seva fidelitat i santedat. Que en tots nosaltres es renovi la donació generosa.

En tota celebració eucarística es fa present el misteri de l'Església. Mai no som sols. Sempre ens acompanya tota l'Església, la que peregrina per aquest món i la que ja gaudeix de la companyia de Déu en l'eternitat del cel. Aquest any en el presbiteri de la nostra catedral tenim la presència especial dels trenta germans màrtirs nascuts a la nostra diòcesi o que hi eren treballant apostòlicament en el moment de la seva mort martirial, que foren beatificats l'octubre passat. Ells ens fan presents aquelles paraules de Crist, també en el Cenacle:

Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics (Jn 15,13). Ells són testimonis de la victòria de l'amor sobre la mort. Encapçalant aquest grup hi ha el bisbe màrtir Salvi Huix Miralpeix. En ell es fan presents, de manera clara, aquelles paraules del sant pare Francesc: «El bisbe és, abans que res, un màrtir del Ressuscitat. No és un testimoni aïllat, sinó en unió amb l'Església. La seva vida i el seu ministeri han de fer creïble la Resurrecció... La valentia de morir, la generositat d'oferir la pròpia vida i de consumir-se pel ramat, són inscrits en l'ADN de l'episcopat. La renúncia i el sacrifici són connaturals amb la missió episcopal. L'episcopat no és per a un mateix, sinó per a l'Església, per al ramat, per als altres: sobretot per a tots aquells que, segons el món, han de ser desestimats» (27-2-2014).

Germans sacerdots, vosaltres sou col·laboradors necessaris del ministeri episcopal. Ho heu de ser amb la pregària per la meua persona i el meu ministeri. Però aquesta col·laboració pren també, i avui més que mai, la necessitat de la comunió, de la unitat, de l'amor en el presbiteri, en l'Església. Avui, més que mai, tots ens hem de sentir urgits a sortir per a ser evangelitzadors de Jesús en els nostres pobles i ciutats. Avui, més que mai, Jesús ens demana ser autèntics testimonis seus amb la valentia de donar-nos del tot a favor del poble que tenim encomanat. No és temps de coses petites i mesquines. És temps de santedat i de missió.

Demanam a Maria, Mare dels apòstols, que ens aconseguixi del seu Fill, Jesús, la gràcia de no ser mai esquivols a l'aventura missionera:

«Estel de la nova evangelització, ajudeu-nos a fer resplendir el testimoni de la comunió, del servei, de la fe ardent i generosa, de la justícia i l'amor als pobres, perquè la joia de l'Evangeli arribi fins als extrems de la terra i cap perifèria no es privi de la seva llum. Mare de l'Evangeli vivent, font d'alegria per als petits, pregueu per nosaltres. Amén. Amén» (Francesc, EG, 288).

> DIJOUS SANT

Catedral de Vic / 17-4-2014

El Dijous Sant sempre té el caliu de la intimitat. Fou en aquell primer Dijous Sant de la història en què Jesús, amb els més propers, els seus apòstols, va celebrar un sopar pasqual. Però el que Jesús va dir i va fer era l'inici de la celebració cristiana per excel·lència, l'Eucaristia de tots els segles, convit obert a tots els homes.

Fou en el context de la Pasqua. I en la Pasqua sempre hi ha una víctima. Així ho hem escoltat en la lectura del llibre de l'Èxode. Un anyell o un cabrit que no tingui més d'un any, *aquesta víctima és la Pasqua*. Pasqua vol dir alliberament, vol dir «pas» de l'esclavatge a la llibertat. Pasqua vol dir pas de la mort a la vida. I això no és possible sense vessament de sang, sense víctima. La

vida brolla paradoxalment de la mort. Resonen alhora aquelles paraules de Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dona molt de fruit* (Jn 12,24).

I Jesús, en aquest vespre del Dijous Sant, fa l'ofrena de la seva vida. Ho fa sacramentalment amb el signe del pa i del vi, que són damunt la taula del sopar pasqual. *Això és el meu cos, ofert per vosaltres...* *Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang*, va dir Jesús. En aquest gest propi de Jesús ell fa present la seva donació a favor dels homes. Ell ofereix la seva vida, perquè en ell, en la seva ofrena, tots nosaltres tinguem vida. Jesús lliura el seu cos i vessa la seva sang perquè en ell nosaltres tinguem la llibertat. Calia aquesta ofrena perquè es complís el que la Pasqua jueva anunciava; no sols la llibertat d'un poble, el poble jueu, de l'esclavatge del faraó, rei d'Egipte, sinó l'alliberament del pecat i de la mort per a tota la humanitat. Amb Crist el poder de l'infern és vençut per sempre.

El que serà realitat en el calvari i en la creu, Jesús ho anticipa en aquesta nova aliança, amb el seu cos lliurat i la seva sang vessada, que el sagrament del pa i del vi fan presents. Ho anticipa perquè, en virtut de la seva resurrecció, la seva donació es perpetui en tots els segles i tots els llocs. Aquesta és la tradició que sant Pau, com hem escoltat, va rebre i que ell ha transmès a d'altres. Aquesta tradició ha arribat fins a nosaltres. L'Eu-

caristia que se celebra arreu del món, amb diversitat de ritus, té la seva validesa perquè continua en la tradició dels apòstols que ve del mateix Crist. La fidelitat a la tradició i la fidelitat al que l'Església ens ensenya per a la celebració de l'Eucaristia són per a nosaltres certes que el Senyor mateix és present, viu i ressuscitat, oferint-se per nosaltres i per molts, per a la salvació de tota la humanitat.

Estimem, doncs, l'Eucaristia que el Senyor ens deixa com a memorial seu en aquest dia, el Dijous Sant. Estimem-la i participem-hi. Siguem apòstols de l'Eucaristia!

En l'evangeli d'aquesta missa vespertina de la Cena del Senyor, hem escoltat el relat del lavatori dels peus. Jesús renta els peus als seus deixebles. En aquest fet, Jesús manifesta la seva senyoria i reialesa. Ell és el més important i renta els peus. La grandesa de Jesús és la de ser servidor. Ell no solament dóna, sinó que es dóna del tot. La seva vida és lliurada per tots nosaltres. En això manifesta qui és Déu. En Jesús es manifesta en plenitud el rostre del Pare. En servir i rentar els peus a la seva criatura, Déu es revela en el que és més propi de la seva divinitat i dóna a conèixer el més pregon de la seva glòria. Déu servidor. Déu de genolls davant la seva criatura, rentant-li els peus. Déu morint en una creu ignominiosa perquè els homes tinguem vida. Tot això manifesta la gran veritat, l'única veritat que salva el món, que dóna sentit al món, que dóna

sentit a la nostra vida. Quina és aquesta veritat? Déu és amor. Encara més, Déu és amor misericordiós. Acollir com Pere i els apòstols aquest gest de Jesús significa deixar-se rentar per la misericòrdia divina.

Obrim el cor a la misericòrdia de Déu. Deixem-nos rentar els peus per Jesús. Els qui ja hem rebut el baptisme tenim un sagrament, el de la penitència, perquè puguem rebre el perdó dels nostres pecats, perquè puguem guarir les ferides del nostre cor. Estimem el sagrament de la penitència. Rebem-lo amb assiduitat. Que no passin aquests dies sants de la Setmana Santa sense apropar-nos humilment a obrir el nostre cor de veritat al sacerdot de Crist, ministre de la misericòrdia.

Ens ha dit Jesús: *Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet.* I el sant pare Francesc reflexionava el Dijous Sant de l'any passat: «És l'exemple del Senyor: ell és el més important i renta els peus, perquè, entre nosaltres, el qui estigui més amunt ha d'estar al servei dels altres... Rentar els peus és: "Jo estic al teu servei." I també entre nosaltres no és que ens hàgim de rentar els peus cada dia els uns als altres, però llavors, què significa? Que ens hem d'ajudar els uns als altres. De vegades estic enfadat amb un o amb una... però... oblida-ho, oblida-ho, i si et demana un favor, fes-lo. Ajudar-se

els uns als altres: això és el que Jesús ens ensenya.»

El cristià, estimats germans, és un deixeble de Crist, el Servent de Déu i dels homes. Un cristià que no serveixi els altres amb la caritat i la veritat, no serveix per a res. No és un deixeble de Crist.

Avui, per això, és també el dia de la institució del sacerdoci ministerial, el sacerdoci dels apòstols i de tots els seus successors al llarg dels segles, els bisbes i, units a ells, com a col·laboradors necessaris, els preveres. I no podia ser de cap altra manera. L'Eucaristia és el sagrament de la donació de Crist, del servei de Crist. L'Eucaristia té com a fruit, com a finalitat, créixer en l'amor, en el servei, transformar els qui hi participem en el Cos de Crist, que cada dia siguem més i més el Cos de Crist. El sacerdot és el ministre de l'Eucaristia, és el qui té com a missió servir l'Església, donar la vida en servei als altres, perquè Crist creixi més i més en el seu cor.

Per això avui cal pregar pels qui hem rebut el do del sacerdoci, perquè estimem Crist i la seva Església amb un amor apassionat. I ens cal pregar també perquè els joves que senten en el seu cor la crida a lliurar-se al servei de Crist i de la seva Església en el ministeri sacerdotal siguin fidels i generosos. Solament l'amor autèntic omple el cor de felicitat. El sacerdoci és ofici d'amor, perquè és fer present Crist donant-se per amor a la seva Església.

Germans, estimem l'Eucaristia. Deixem-nos guarir per la misericòrdia divina. Siguem servidors els uns dels altres, estimant-nos, perdonant-nos. Deixem que l'amor de Déu penetri els nostres cors. Deixem que aquest amor brolli en caritat envers tots els germans. Demanem al Senyor molts i sants sacerdots. Que santa Maria, Mare del Crist, Mare de l'amor més gran, intercedeixi per nosaltres. Amén.

> DIVENDRES SANT

*Catedral de Vic / Ofici de Lectura i Laudes
- 18-4-2014*

El profeta Isaïes ens posa davant el misteri del Servent de Déu que mor perquè tot el poble tingui vida. La fe cristiana ens porta a veure en Jesús el compliment d'aquesta profecia. La creu és el tron de la misericòrdia divina. Aquesta és la reialesa de Crist, estimar fins a l'extrem. En tota la passió i mort del Senyor es manifesta la paraula de la misericòrdia, que, si l'escoltem amb el cor obert a la gràcia de Déu, s'imprimeix per sempre més en el nostre cor.

En aquesta hora del matí del Divendres Sant vull parar-me en la tercera i la quarta paraula que Jesús va pronunciar des de la creu victoriosa. La trobem en l'evangeli segons sant Joan. Hi llegim: *Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare... Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare: Mare, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble:*

Aquí tens la teva mare (19,26-27). Jesús, en les poques paraules que pronuncia en la seva passió, té aquesta en què expressa el reconeixement a la mare que, no sols ha estat mare segons la carn i la sang, sinó que és deixeble d'ell. La seva presència ferma al peu de la creu manifesta que ella és mare i, al mateix temps, deixeble de Crist. Maria al peu de la creu viu la prova més gran de la fe de la història de la humanitat. Maria viu la fe en la seva màxima expressió. Com reflexionava el beat Joan Pau II, papa: «Creure vol dir abandonar-se en la veritat mateixa de la Paraula del Déu vivent, sabent i reconeixent humilment com en són, d'insondables, els seus designis i, d'inescrutables, els seus camins» (*Redemptoris Mater*).

I a tots nosaltres, els qui creiem en Jesús, els qui volem seguir el camí de la fe, amb les nostres inconsistències i flaqueses, en la persona del deixeble estimat, ens dona la seva mare com a mare nostra. Així com Eva fou la mare de tot els vivents, ara la nova Eva, Maria, és la mare dels deixebles de Jesús, és a dir, d'aquells que reben la vida nova que brolla de la mort i resurrecció de Jesús, el Fill de Déu, Fill també de Maria.

Maria és la mare i l'advocada dels deixebles de Jesús. En aquest Divendres Sant hem d'acollir-la com el que és. La paraula de Jesús realitza el que diu, ja que és la creadora del cel i de la terra. Ara en la creu està a punt de fer realitat el món nou dels redimits. Maria és un do per a nosal-

tres. Reflexiona el sant Rector d'Ars: «Quan penso en la cura que el bon Déu ha pres per nosaltres, no descobreixo pertot arreu més que un abisme d'amor, en el qual jo voldria perdre'm.»

Que l'abisme d'amor de Crist clavat en la creu, donant-nos la seva mare i morint per nosaltres, sigui avui i sempre el lloc en el qual romanem per tenir la pau i la vida. Amén.

> CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR
Catedral de Vic / 18-4-2014

Sant Pere en la seva primera carta, fent-se ressò de les paraules del profeta Isaïes, referents al Servent del Senyor, que hem escoltat en la primera lectura de la celebració, ens diu: *A la creu Crist portà en el seu cos les nostres culpes, perquè no visquem més com a pecadors sinó com a justos. Les seves ferides ens curaven* (2,24). És així com cal que nosaltres mirem Crist crucificat, Crist mort en la creu. La seva passió i mort són la nostra vida, la nostra guarició, la nostra salvació.

Les seves ferides ens curaven. Quines foren aquestes ferides que han causat la nostra curació? Hi ha les ferides físiques en el cos santíssim de Jesús. Les ferides dels cops dels maltractaments de part dels criats dels sacerdots i dels soldats romans. Les ferides de la flagel·lació. Les ferides de la corona d'espines. Les ferides del camí del calvari.

Les ferides de la tortura de la crucifixió en les mans i els peus. La ferida al seu cor per la llança del soldat.

Hi ha també les ferides morals. És la traïció de Judes, l'odi i menyspreu dels grans sacerdots i els responsables del poble. És la condemna del Sanedrí en nom de la Llei de Déu. És l'abandonament dels apòstols. Són les negacions de Pere. És la covardia calculada amb interessos mesquins de Ponç Pilat. Són els crits del poble demanant la seva crucifixió. Són els menyspreus i les indiferències en el camí del Calvari. Són les burlas i els escarnis dels fariseus i mestres de la Llei al peu de la seva creu.

Però hi ha també la ferida més gran en el seu cor, podem dir una ferida espiritual. Jesús en la creu experimenta l'abandonament del Pare. Però, en la seva condició de fill, prega i confia. Els evangelistes expressen de moltes maneres aquesta experiència on rau la ferida que ens cura del tot, que cura el trencament del pecat original i el trencament de tot pecat. Aquesta ferida espiritual ens fa entrar en la sublimitat del misteri del Fill de Déu mort en la creu en el silenci del Pare. Solament l'Esperit Sant ens pot fer entrar en l'abisme de l'amor del Pare que lliura el seu Fill per a la redempció dels homes, de les seves criatures, perquè vol que siguin fills en el seu Fill estimat. Ens ensenya Benet XVI en la seva encíclica *Déu és amor*: «En la mort de Crist en la creu es realitza aquest posar-se Déu contra

si mateix, en lliurar-se per donar la vida a l'home i salvar-lo: això és amor en la seva forma més radical» (núm. 12).

Les seves ferides ens curaven. Avui, Divendres Sant, és el dia per a contemplar les ferides de Crist, que en el fons no són res més que una sola ferida: la ferida de l'amor de Déu per nosaltres. Veient Jesús, el Fill de Déu, mort en la creu no podem dir res més que això: *Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és amor* (1Jn 4,16).

Les seves ferides ens curaven. Avui, Divendres Sant, nosaltres venim també amb les nostres ferides per posar-les davant la ferida d'amor de Jesús. Tots tenim ferides en el nostre cos, en el nostre cor, en el nostre esperit. Hi ha les ferides de les malalties, hi ha les ferides dels vicis i dels pecats, hi ha les ferides dels trencaments i desamors, hi ha les ferides de la manca de fe i de confiança en Déu. Hi ha... Cada un de nosaltres té l'oportunitat de posar-les avui davant el Senyor per a ser guarit.

Tots nosaltres sense cap excepció necessitem ser curats per les ferides de Crist. Tots tenim necessitat de la misericòrdia divina, que es manifesta plenament en la mort i resurrecció de Jesús. El nostre món necessita la misericòrdia divina. El papa Francesc recordava recentment unes paraules del beat Joan Pau II, papa, dites l'any 2000 posant la mirada en el futur: «Què ens ofe-

riran els pròxims anys? Com serà el futur de l'home a la terra? No podem saber-ho. Tot i això, és cert que, a més dels nous progressos, no hi mancaran, per desgràcia, experiències doloroses. Però la llum de la misericòrdia divina il·luminarà el camí dels homes del tercer mil·lenni.»

Germans estimats, la misericòrdia divina és l'oli del consol i el vi de l'esperança que Jesús, el qui és al mateix temps el bon samarità i l'home ferit en el camí de Jerusalem, vol posar en el cor de les persones ferides que hi ha en el camí de la vida. Aquests som nosaltres, els qui creiem en Jesús, és a dir, els qui hem experimentat en el nostre cos, en el nostre cor, en la nostra ànima, la guarició de la misericòrdia que ve de les ferides de Crist. També nosaltres, per la nostra part, hem de ser aquells que no tanquem els ulls davant les ferides dels germans que tenim al nostre costat. Enmig nostre hi ha moltes ferides amagades. Àdhuc, enmig d'aparences de felicitat de maquillatge, hi ha molt de dolor. Nosaltres, els qui som curats constantment per Jesús, hem dir a aquests germans, amb la vida de redimits i la paraula de consol, que Jesús els estima, els estima infinitament. Els hem de dir que Jesús és el Fill de Déu ferit pels nostres pecats, perquè en ell tinguem la guarició, la vida, la pau, l'alegria profunda.

Avui contemplem Jesús que clavats a la creu diu: *Tinc set*; i, al mateix temps, veiem com del seu costat, obert per la llança del soldat,

brolla sang i aigua. Jesús, el qui és la font d'on brolla l'aigua de la vida, té set. És la set de Jesús de la fe de tota persona. Jesús vol omplir el cor de l'home de l'aigua de la vida, que és el seu amor. I ell compta amb tots nosaltres, perquè siguem portadors de la seva sang vessada al cor de les persones que sedegen, moltes vegades sense saber-ho, l'aigua viva.

Que Maria, la Mare del Senyor, que estava ferma al peu de la creu, ens ajudi a romanre sempre al peu de la creu de Jesús per rebre la divina rosada que d'aquesta es vessa, per omplir el nostre cor i escampar-la sobre els cors assedegats de veritat i d'amor. Amén.

> DISSABTE SANT - Laudes

Catedral de Vic / 19-4-2014

La nostra afirmació del Dissabte Sant, Déu ha mort, es troba amb l'afirmació d'un altre pensador, un dels pares de la sospita que ha marcat el segle XX, Nietzsche. El qual, amb serietat mortal, va anunciar amb un estri-dent crit d'espant: «Déu ha mort! Continua mort! I nosaltres l'hem assassinat!»

L'impressionant misteri del Dissabte Sant és l'abisme del silenci de Déu. Avui és el dia en què Déu s'amaga, el dia de la immensa paradoxa que expressem els cristians en el credo: «Jesús fou crucificat, mort i sepultat; davallà als inferns.» El Divendres Sant encara podíem contemplar al traspasat; el

Dissabte Sant la creu resta buida, la pesada llossa amaga el qui ha mort.

En el nostre món hi ha molt de silenci de Déu. Déu és absent de la vida de moltes persones. Déu no és, en molts infants i joves, ni tan sols un concepte. Àdhuc, per a molts cristians, fills de Déu pel baptisme, Déu no compta, o compta molt poc en el moment de les decisions més importants de la vida.

Déu ha mort i nosaltres l'hem assassinat, deia Nietzsche. Potser té part de raó quan nosaltres, els cristians, l'hem tancat en un edifici d'ideologies i costums antiquats, quan l'hem desterrat del nostre cor fent-lo solament un pretext per als nostres projectes, quan l'hem convertit en una peça més dels nostres museus amb les rutines del que hem de fer, però en realitat la fe en el Déu vivent es va desgastant i degenerant en mesquinesa.

El silenci del Dissabte Sant parla a les nostres consciències, però principalment porta en si quelcom consolador. La mort de Crist és expressió de la seva radical solidaritat amb nosaltres. El misteri més obscur de la fe —Déu ha mort— és simultàniament el senyal més brillant d'una esperança sense cap límit.

El silenci de la mort del Dissabte Sant ens fa comprendre qui és realment Jesús i què significa realment el seu missatge. Déu havia de morir per nosaltres, per tal que nosaltres

puguem viure realment en ell. No hi ha autèntica victòria si no es venç la mort. No hi ha victòria sobre la mort si realment no s'ha mort. Crist ha mort realment i ha sojornat en el regne dels morts. Des d'allí ha vençut la seva mort i, en la seva victòria, tots nosaltres podem vèncer la mort.

La nostra pregària avui, Dissabte Sant, és com la dels deixebles enmig del llac de Galilea: Senyor, desperteu-vos! No veieu que ens enfonsem? Senyor, no ens abandoneu en l'obscuritat del món. No deixeu que la vostra paraula es dissolgui en la xerrameca del món. Senyor, ajudeu-nos, perquè sense vós ens perdem. Senyor, desperteu-vos!

> VETLLA PASQUAL

Catedral de Vic / 20-4-2014

Passat el dissabte, quan ja clarejava el matí del diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a veure el sepulcre, hem escoltat en l'evangeli. Qui són aquestes dues dones? I quin és el sepulcre que anaren a veure? En la lectura evangèlica de la Passió del Diumenge de Rams vam escoltar que aquestes dues dones eren de les que, en el lloc de la crucifixió de Jesús, eren allà mirant-s'ho de lluny, i les que hi havia en el moment de la sepultura de Jesús, que va fer Josep d'Arimatea. Després aquest féu rodolar una gran pedra, per tancar l'entrada del sepulcre, i se n'anà. Maria Magdalena i l'altra Maria eren allà, assegudes davant el sepulcre.

Les mateixes dones i el mateix sepulcre. Elles hi anaven per plorar o per recordar el qui el divendres havia mort en una creu. Però es troben amb un esdeveniment que no podien ni somiar; es troben amb uns fets en què la mateixa naturalesa es trasbalsa; es troben amb un àngel (un missatger) del Senyor, que resplendia com un llamp, que els diu quelcom que elles no acaben d'entendre del tot: *No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. No hi és, aquí. Ha ressuscitat tal com havia predit. Veniu a veure el lloc on havia estat posat, i aneu de seguida a dir als deixebles: Ha ressuscitat d'entre els morts i anirà davant vostre a Galilea: allà el veureu. Mireu que jo us ho he dit.*

També nosaltres, després dels dies de la Passió del Senyor, en aquesta nit santa de Pasqua, ens trobem una vegada més amb l'esdeveniment de tots els segles: Jesús, crucificat, mort en la creu i sepultat, ara és viu! Sí, Jesús, ple de la glòria del ressuscitat, amb les nafres en el seu cos, ferides del seu amor per la seva Església, és viu enmig nostre. Ell és el vivent que no morirà mai més. Ell és el qui viu per sempre, perquè en ell nosaltres i tots els qui creuen en ell al llarg dels segles i en tots els llocs del món, visquem per sempre. Jesús no és solament el qui viu, el vivent, sinó que ell és la mateixa vida. Aquesta és la nit de la victòria definitiva sobre el pecat i la mort. L'infern ha estat desposseït del seu poder. L'amor ha estat més fort que la mort!

Aquell matí en el cor d'aquelles dones es va encendre la flama de la fe en Jesús. Perquè la fe cristiana és la trobada amb l'amor que no mor mai. La flama va sortir del sepulcre obert i buit, quasi al mateix temps que sortia Crist ressuscitat del sepulcre, per a encendre's en el cor d'aquelles dones. Qui la va encendre fou l'àngel del Senyor (és a dir, Déu mateix, que parlava per boca del seu missatger). I aquelles dones foren les primeres a rebre la Bona Nova de la Resurrecció de Jesús, i les primeres a portar-la als deixebles. Unes senzilles i porugues dones foren les primeres portadores de la llum de la fe cristiana, com ho van ser els pastors de l'alegria per a tot el poble del naixement de Jesús. I aquesta flama es passa dels uns als altres. En cada cor la flama de la fe s'encén pel testimoni d'un altre creient. I així fins a nosaltres, els qui aquesta nit, amb el cor encès per la resurrecció del Senyor, som els testimonis de Jesús. Tots junts, amb la senzillesa d'una petita flama, som la llum del món, perquè hi resplendeix Jesús, mort i ressuscitat, la llum del món. Nosaltres, per la nostra part, hem de ser els qui portem als altres germans aquesta llum de la fe, perquè ells també puguin resplendir amb Crist.

El dia de Pasqua es el dia de la fe y el dia del bautismo, sacramento de la fe. Esta noche somos invitados los ya bautizados a renovar nuestro bautismo, con la renovación de la fe y de los compromisos bautismales. Pero también esta noche una hermana nuestra, María Isabel, recibirá el bautismo, junto con

la confirmación. San Pablo nos ha recordado que *por el bautismo nos incorporamos a Cristo... Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, así como Cristo fue despertado de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva.*

Esto es el bautismo, incorporarnos a la vida de Cristo. Nosotros por pura gracia de Dios participamos de la victoria de Cristo sobre el pecado y la muerte. En el bautismo nuestro pecado original y todo pecado queda borrado. Somos hechos hijos de Dios. Se nos da el don del Espíritu Santo. Somos incorporados a la familia de los hijos de Dios, que es la Iglesia. Recibimos con todo esto la vida nueva que nos hace herederos de la vida eterna.

María Isabel, vas a recibir esta noche de Pascua el don de la vida de nueva de hija de Dios. Lo que ahora recibirás, por la fe y el agua del bautismo, es un don de Jesucristo. Él es quien por su muerte en la cruz y su resurrección ha conseguido para ti y para todos nosotros el don de la libertad de los hijos de Dios. No olvides nunca que es del corazón de Jesús, abierto por la lanza del soldado, y del cual manaron sangre y agua, de donde surge el bautismo, el don del Espíritu Santo y la Eucaristía. Jesucristo te ama tanto, tanto, que por ti ha muerto en la cruz y ahora vive resucitado, acompañándote siempre en tu vida, para iluminarte, para fortalecerte, para liberarte.

Ahora te preguntaré si crees lo que todos los cristianos creemos. Y tu respuesta diciendo que sí, será abrir el corazón para que el amor de Dios, manifestado plenamente en Jesucristo, lo llene aún más de su amor. Creer en Jesús significa creer en el amor que no muere nunca. Por tu parte, María Isabel, guarda siempre en tu corazón los dones que esta noche de Pascua vas a recibir. Jesús jamás te abandonará; tú, haz lo mismo. Quien camina con Jesús nunca se pierde, porque él es el camino, la verdad y la vida.

Estimats germans, l'àngel no va enviar solament aquelles dones a anunciar que Jesús ha ressuscitat, sinó que envia tota l'Església en aquelles dues dones. Envia l'Església, ens envia a tots nosaltres, per tal que el missatge de l'Amor de Déu arribi a tot arreu. Siguem, doncs, tots nosaltres missatgers de la Bona Nova de la resurrecció de Jesús. Siguem-ho amb la vida. Com ens deia sant Pau: *Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.* Visquem per a Déu, morim al pecat. Aquesta és la vida nova. Que cap pecat ni cap vici no ens allunyi de l'alegria de la Pasqua. Siguem missatgers de Crist amb la nostra paraula. Els nostres germans necessiten escoltar dels nostres llavis la novetat de tots els segles: Jesús ha vençut la mort. Tota mort i tot fracàs han estat transfigurats per una llum. Solament Jesús ha vençut a la mort i ens obre el camí de la veritable vida. L'alegria és possible. La pau s'ha proclamat per sempre. La vida resta

oberta a un nou horitzó, l'horitzó de l'amor vencedor de la mort.

Aquelles dones se n'anaren corrents per anunciar la Bona Nova i Jesús els sortí al pas. En la missió nosaltres descobrirem Jesús present, que com a elles ens diu: *No tingueu por*. Siguem missatgers de Crist, siguem missioners, sortim a la missió per redescobrir-nos creients en Jesús. Siguem tots evangelitzadors, portadors de Crist als nostres germans. Fem-ho tots i, molt especialment, vosaltres joves que participeu en aquesta Vetlla Pasqual a la catedral del nostre bisbat i amb el vostre bisbe.

Maria, la Mare del Senyor, fou la primera que va rebre l'aparició de Jesús ressuscitat. Ella fou la primera a rebre l'anunci, per mitjà de l'àngel, de l'Encarnació del Fill de Déu en les seves entranyes virginals, i ella fou la darrera a apartar els ulls de Jesús, quan era posat al sepulcre. I sempre en els seus llavis i en el seu cor el seu sí a la voluntat de Déu. Que ella ens ajudi, amb la seva intercessió, a donar el nostre sí confiat, de fe, a l'amor de Déu que en aquesta nit de Pasqua ell ens ofereix de nou. Santa Maria, Mare del Ressuscitat, pregueu Déu per nosaltres. Al-leluia.

> MISSA DEL DIA DE PASQUA

Catedral de Vic / 20-4-2014

El matí de Pasqua és un moment de molt moviment. Ho hem escoltat en l'evangeli.

Maria Magdalena se n'anà al sepulcre. Després se'n va anar corrents cap als deixebles. I Pere i l'altre deixeble també corrien tots dos junts cap al sepulcre de Jesús.

Què passava aquell matí de Pasqua? També ho hem escoltat. El sepulcre de Jesús és buit. Maria Magdalena va pensar que havien robat el cos de Jesús. Però els deixebles veuen quelcom més. El llençol que embolcallava Jesús —la pràctica habitual de fer l'enterrament entre els jueus— hi era, dintre del sepulcre, però estava al mateix lloc! Sí, al mateix lloc, però sense el cos de Jesús. I un altre detall: el mocador que li havien posat al cap per a tancar la boca a Jesús era al mateix lloc... L'altre deixeble, que va córrer amb Pere, era el que estava al peu de la creu amb Maria, la seva mare, el divendres de la crucifixió. I ell mateix havia estat testimoni de la sepultura. I en els seus ulls havia restat la imatge de Jesús mort col·locat al sepulcre. I ara veu la mateixa imatge, el mateix llençol, el mateix mocador, tot en el mateix lloc i de la mateixa manera, però Jesús no hi és... Ens ha dit sant Joan en l'evangeli que el deixeble estimat ho veié i cregué... Segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar.

La resurrecció de Jesús, estimats germans, és un esdeveniment que demana de nosaltres que entrem també en aquesta dinàmica d'anar i... d'anar corrents. Per què? Perquè és l'esdeveniment de tots els segles. N'hi ha un que ha vençut el nostre enemic més fort, la mort. N'hi ha un que ha vençut la

causa de la mort, el pecat. Jesús, el qui va morir a la creu i fou sepultat, avui, al tercer dia, ha ressuscitat d'entre els morts per a no morir mai més. Encara més, ha ressuscitat i ha estat glorificat. El seu cos participa de la glòria que li pertoca com a Fill de Déu, com a vencedor del pecat i de la mort. I encara més, la seva victòria sobre el pecat i la mort és també la victòria de la qual participen tots els qui creuen en la seva victòria. Mireu quina meravella. Nosaltres no hem mort com ell, però podem participar de la seva vida, de la seva victòria. Solament Déu ens demana que creguem, que obrim els ulls del nostre cor per a poder veure Jesús i creure en ell.

Afanyem-nos, doncs, a desvetllar la nostra fe cristiana. Fem-ho en aquest matí del dia de Pasqua. Pasqua és el dia de la fe cristiana. Avui els cristians revifem la nostra fe amb la gràcia de la nova Pasqua. Avui ens cal tornar a dir que sí a Jesús, com si fos el dia del nostre baptisme. La nostra vida de cristians torna a reflorir en aquesta Pasqua si acceptem de nou que Crist ressuscitat entri més i més en la nostra vida. Perquè la fe cristiana és el trobament amb l'amor que mai no mor, el trobament amb Jesús, el qui viu, el qui és més real que la realitat mateixa, més formós que la mateixa bellesa, més amorós que el mateix amor. Perquè Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat, és aquell en qui tota realitat pren sentit i relleu, és aquell en qui tota bellesa s'emmiralla, és aquell en qui l'amor pren la paraula definitiva que

perdura sempre. Afanyem-nos, sense trianga, a desvetllar la nostra fe, perquè, com ens ha dit sant Pere en la primera lectura: *Ell ens ordenà que prediquéssim al poble, assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts.* Germans, no hi ha cap altre Senyor del món i de la història que Jesús. Tota realitat humana, tota vida humana té en ell la plenitud. Sense ell no hi ha res que tingui consistència, en ell tot arriba a plenitud.

La fe en Jesús ressuscitat no sols afirma que Jesús ha ressuscitat, sinó que també diu que ell és viu entre nosaltres, en el misteri de la nostra vida. Ell és viu al costat de cada persona que creu en ell, al costat de cada persona que li obre el cor. El papa Francesc quan expressa el primer i fonamental anunci de la fe cristiana diu: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangeli gaudium*, 164).

La fe cristiana no viu d'un record de fets passats, sinó que, com creiem en Jesús ressuscitat, la nostra vida, la nostra fe, la nostra celebració, la nostra pregària, són sempre trobaments amb Jesús viu i vivent. La Pasqua ens fa redescobrir que creure en Jesús és viure amb una presència constant de Crist, enmig nostre, enmig de la seva Església, enmig del món. La gran presència de Crist, fonament de tota altra presència, és l'Eucaristia, la missa. Els deixebles van

menjar i beure amb Jesús ressuscitat. Jesús va partir el pa als deixebles d'Emaús i els va explicar les Escripures. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia, Jesús ressuscitat es fa present enmig nostre. El seu misteri de donació, amb la seva mort i resurrecció, es fa realment present. Jesús viu, donant-se per la salvació nostra i la de tota la humanitat, és el misteri central de la celebració de la missa. Ens cal demanar a l'Esperit Sant que ens faci el do d'obrir els nostres ulls per a descobrir Jesús present enmig nostre, en l'Eucaristia, en els germans, en la pregària..., sempre al nostre costat —com ens ha dit el Sant Pare— per il·luminar-nos, per enfortir-nos, per alliberar-nos.

Desvetllem la nostra fe i afanyem-nos també a ser missatgers d'aquesta Bona Nova de la Resurrecció del Senyor a tots els nostres germans. El dia de Pasqua és el dia del testimoniatge cristià. La fe cristiana es comunica de cor a cor. Solament el qui creu pot encendre en el cor d'un altre la fe en Jesús, mort i ressuscitat. Tots els qui som aquí tenim aquesta experiència. Han estat el nostres pares, els nostres avis. Ha estat aquella persona que ens ha ajudat a viure la fe com un trobament personal amb Jesús. Cadascú sap quina és la seva història de fe cristiana.

Avui, amb una urgència més imperiosa que mai, com ens diu el papa Francesc, ens cal anunciar Jesús. I cal fer-ho com si fos de nou, també aquí enmig nostre. Hi ha moltes

persones que no coneixen Jesús, moltes persones que han estat batejades però no viuen d'acord amb les exigències del baptisme. I nosaltres necessitem viure més profundament la nostra fe per a ser missioners del ressuscitat. Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança i no ens mancarà mai la seva ajuda per a la missió que ell mateix ens encomana. La seva resurrecció no és quelcom del passat, és un fet real en el present que porta en ell una força de vida capaç de penetrar el món, el cor de les persones i donar fruits de vida, de bellesa, d'amor, de veritat. La resurrecció de Crist provoca pertot arreu gèrmens d'aquest món nou; i encara que algú els talli, tornen a sorgir, perquè la resurrecció del Senyor ja ha penetrat la trama oculta d'aquesta història, perquè Jesús no ha ressuscitat en va. No ens quedem nosaltres, aquesta diòcesi, al marge d'aquesta marxa de l'esperança viva!

Verge i Mare, Maria, que estiguéreu plantada davant la creu amb una fe indestructible i rebéreu l'alegre consol de la resurrecció, aconsegiu-nos ara un nou ardor de ressuscitats per a dur a tothom l'Evangeli de la vida que venç la mort. Doneu-nos la santa audàcia de cercar nous camins perquè arribi a tothom el do de la bellesa que no s'apaga. Mare de l'Evangeli vivent, font d'alegria per als petits, pregueu per nosaltres. Amén. Al-leluia.

> SANT CRIST D'IGUALADA

Parròquia de Santa Maria / 22-4-2014

La Pasqua Igualadina torna amb tota la seva esplendor a contemplar el Sant Crist d'Igualada. No ens cansem, any rere any, de tornar a mirar la imatge, petita en les seves dimensions però gran en el seu significat, gran en la seva història, gran en l'amor que transmet i gran el l'amor que se li dona. El Sant Crist d'Igualada és el punt de trobada de tots els igualadins. I ho és des d'aquell memorable dia de Divendres Sant de l'any 1590 en què, començant per aquelles primeres dones, la noia Coloma i la viuda Massarda, i després per tota la ciutat, es van congregar entorn del Sant Crist. Però no solament aquell dia, sinó que, mirant la història de més de quatre segles, veiem que la devoció al Sant Crist, amb el pas dels anys i transcorrent per temps no pas fàcils per a la fe cristiana, es manté ben viva. I no sols això, sinó que es manté amb el desig que arribi més i més al cor de tots els igualadins.

La imatge del Sant Crist té una gran bellesa. Primer de tot, la bellesa més sublim, que és la del Crist crucificat. En Crist crucificat es manifesten a l'unison la veritat i l'amor, i aquesta és la màxima bellesa. Tota bellesa que no s'adigui amb la veritat i l'amor no és bellesa autèntica, sinó un mer sucedani. Cal que els igualadins posem moltes vegades els ulls en la imatge del Sant Crist per tal de poder fressar els camins de la bellesa, que ens portaran a admirar el que Déu ens

ha donat i a tenir-ne cura. La bellesa autèntica parla de Déu. Déu en la seva màxima autoexpressió, Crist crucificat, ens parla de bellesa.

La imatge del Sant Crist té la gran bellesa de la seva expressió pròpia, amb els braços majestuosament oberts, el cap dolçament inclinat, i, malgrat el seu dolor, amb un acollidor somriure i amb els ulls tènueament tancats, com si dormís. I en el seu cos sobresurt la ferida del costat, rajant sang i aigua. És la bellesa de la vida lliurada per amor. Tot i la crueltat dels sofriments de la tortura de la crucifixió, la imatge del Sant Crist manifesta la tendresa de l'amor de Déu.

La imatge del Sant Crist té la gran bellesa pròpia del prodigi de la Suor de Sang. El segle XVI era un temps de moltes dificultats, hi havia crisi econòmica, guerres, bandolerisme, empobriment... I l'any anterior al prodigi de la suor de sang, el 1589, va haver-hi una gran pesta a la ciutat d'Igualada, que, com totes, estenia la malaltia i moltes morts en tots els sectors de la població. I, oh prodigi!, la imatge petita i de poca importància del Crist crucificat, a la capella de la Mare de Déu del Roser, el 20 d'abril, Divendres Sant, manifestava l'amor i la misericòrdia de Crist a favor dels ciutadans d'Igualada. En el cos de la imatge apareixen gotes clares com de suor i vermelloses com de sang. Àdhuc la figura del Sant Crist estava trasmudada: el cos, cara i braços li brillaven amb una suor com d'aigua i sang;

tenia les ferides revifades, els llavis humits, el color de la pell s'havia tornat pàl·lid.

Per què?, ens podem preguntar. Per a alguns, ara en els nostres temps, això podria semblar una mera història, mig inventada, en aquells temps de fanatisme religiós. Per a altres és solament una història bonica per a moure els sentiments de les persones. Però per a tots nosaltres, els qui creiem en Jesús, ell no és un simple personatge del passat, ni un simple mite, ni un pretext per a aconseguir interessos propis. Jesús és el qui viu per sempre. Ell, el qui morí en la creu, és el ressuscitat, viu enmig nostre, enmig de la seva Església, enmig del món i de la història. Ell viu, com ens diu la carta als Hebreus, intercedint per sempre a favor del poble. Ell no es desentén de la història de la humanitat. Ell és el Senyor del món i de la història. No hi ha res, ni la cosa més petita, que passi a un sol home, a un sol de nosaltres, que ell no ho tingui en compte. El cristià no és solament el qui creu que Déu existeix, sinó el qui sap que Déu ha pensat en ell des de tota l'eternitat i existeix perquè és estimat de Déu. El cristià sap que Déu s'interessa per ell en tot moment de la seva vida. El sant pare Francesc, quan vol expressar el que és essencial a la fe cristiana, ens diu: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164). I, per això, nosaltres entenem aquell prodigi de la Suor de Sang com la manifestació de

l'amor misericordiós de Déu, per mitjà del seu Fill Jesucrist, a favor de la humanitat i, en concret, a favor dels fills i filles d'Igualada d'aquell moment, de l'any 1590, i dels igualadins de tots els segles.

Sí, tot el Sant Crist mostra la bellesa de l'Amor misericordiós de Déu a favor nostre. I tots i cada un de nosaltres hem de dir amb tota veritat en el nostre cor el que deia el sant Pau, recordant Jesús crucificat: *el Fill de Déu em va estimar i es va entregar ell mateix per mi* (Ga 2,20). Vull parar-me amb tots vosaltres en la contemplació de les nafres, de les ferides de Crist mort en creu pel nostre amor. Totes les ferides de Crist són una única ferida, la ferida d'amor, per la seva Esposa, l'Església, en la qual tota la humanitat és cridada a formar un sol Cos. Les nafres, les ferides de Crist són ferides d'amor. Per això en la Pasqua aquestes ferides no desapareixen, sinó que són mostrades com el que són, ferides d'amor. Així l'esposa reconeix el seu espòs, després de la batalla per la seva vida i la seva llibertat. Ni l'espòs no s'avergonyeix de les seves ferides d'amor, ni l'esposa, de les ferides del seu espòs. Són signes del seu amor.

En la primera carta de sant Pere llegim, referint-se a Crist sofrent, crucificat i mort: *Les seves ferides ens han curat* (2,24). Contemplar les ferides del Sant Crist ens ha de portar a mirar també les nostres ferides que ell ha curat per donar-li el nostre agraïment i per descobrir aquelles ferides que encara

hi ha en nosaltres perquè puguin ser guarides per les seves ferides, per la seva misericòrdia. Tots tenim ferides en el nostre cos, en el nostre cor, en el nostre esperit. Hi ha les ferides de les malalties, hi ha les ferides dels vicis i dels pecats, hi ha les ferides dels trencaments i desamors, hi ha les ferides de la manca de fe i de confiança en Déu. Hi ha... Cada un de nosaltres té l'oportunitat de posar-les avui davant el Sant Crist per a ser guarit.

Tots nosaltres sense cap excepció necessitem ser curats per les ferides de Crist. Tots tenim necessitat de la misericòrdia divina, que es manifesta plenament en la mort i resurrecció de Jesús. El nostre món necessita la misericòrdia divina. El papa Francesc recordava recentment unes paraules del beat Joan Pau II, papa, dites l'any 2000 i posant la mirada en el futur: «Què ens oferiran els pròxims anys? Com serà el futur de l'home a la terra? No podem saber-ho. Tot i això, és cert que, a més dels nous progressos, no hi mancaran, per desgràcia, experiències doloroses. Però la llum de la misericòrdia divina il·luminarà el camí dels homes del tercer mil·lenni.»

Germans estimats, la misericòrdia divina és l'oli del consol i el vi de l'esperança que Jesús, el qui és al mateix temps el bon samarità i l'home ferit en el camí de Jerusalem, vol posar en el cor de les persones ferides que hi ha en el camí de la vida. Aquests som nosaltres, els qui creiem en Jesús, és a dir,

els qui hem experimentat en el nostre cos, en el nostre cor, en la nostra ànima, la guarició de la misericòrdia que ve de les ferides de Crist. També nosaltres, per la nostra part, hem de ser aquells que no tanquem els ulls davant les ferides dels germans que tenim al nostre costat. Enmig nostre hi ha moltes ferides amagades. Àdhuc enmig d'aparences de felicitat de maquillatge hi ha molt de dolor. Les ferides de les persones que viuen malalties incurables, les persones que viuen l'ancianitat en la soledat, els pares de família que s'han quedat sense treball, les famílies que veuen que els seus recursos són cada vegada més petits, i arribar a fi de mes els fa por, els joves que no poden trobar treball i veuen com el temps de joventut, temps d'iniciar projectes de vida de futur, se'ls esmuny... Hi ha les ferides d'aquells a qui la droga o l'alcohol han pres la llibertat, hi ha els infants que pateixen la desunió familiar, hi ha la sang vessada dels fills que en el si de la mare no veuran la llum del dia, perquè la seva «inoportunitat» els priva la raó de viure... Hi ha les ferides del cor dels qui no coneixen Déu i el seu amor i viuen sense esperança.

Nosaltres, els qui som curats constantment per Jesús, hem dir a aquest germans, amb la vida de guarits per la misericòrdia i la paraula de consol, que Jesús els estima, els estima infinitament. Els hem de dir que Jesús és el Fill de Déu ferit pels nostres pecats, perquè en ell tinguem la guarició, la vida, la pau, l'alegria profunda.

Germans estimats, no ens cansem mai de mirar i remirar el Sant Crist, deixem que la seva paraula de misericòrdia i consol penetri en els vostres cors. Sabrem que això ho fem de veritat si obrim el cor a les ferides de les persones que tenim al nostre costat. No tanquem els ulls, ni al Sant Crist ni al germà que ens demana, potser en silenci, que li parlem del Sant Crist i del seu amor misericordiós, amb la paraula i amb els fets que manifesten que creiem en el qui té la bellesa de l'amor misericordiós.

Que tornin a ressonar en aquesta ciutat les paraules d'un dels meus predecessors, el venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic: «Que en vostra ciutat, estimats igualadins, regni sempre l'amor; que us ameu els uns als altres. Recordeu-vos que Jesús crucificat, la venerable Imatge del qual vosaltres teniu com el vostre més preciós tresor, és el Rei de l'amor. El Rei de justícia ha volgut transformar-se en Rei de misericòrdia; feu que la creu de Jesús sigui sempre la vostra bandera en les batalles de la vida, com ho ha estat en les batalles de la guerra, i amb aquest signe vencereu; perquè al món, amb totes les seves seduccions i enganys, sols el pot vèncer la fe en Jesucrist.»

> FUNERAL PEL RVD. LLIC. ANTONI MARIA ORIOL TATARET

Catedral de Vic / 30-4-2014 – Solemnitat litúrgica de Sant Jordi

Fou el 23 d'abril, diada de Sant Jordi, quan

Mn. Antoni Maria Oriol Tataret lliurava la seva ànima al Senyor, després de llargs dies de lluita entre la vida i la mort. I és avui, dia en què celebrem litúrgicament la solemnitat de Sant Jordi, quan tots nosaltres elevem la nostra pregària al Senyor pel seu etern descans.

És un deure de la diòcesi de Vic pregar per l'etern descans dels seus preveres. És un deure del bisbe fer-ho per tots. És un deure per a tots nosaltres pregar per Mn. Antoni Maria Oriol en aquesta catedral, església mare de totes les esglésies del bisbat, perquè el seu sacerdoci ministerial el va exercir sempre en la comunió i en l'obediència al bisbe i al presbiteri diocesà. És també un deure nostre oferir per ell la pregària més gran, la celebració de l'Eucaristia; per ell que la va celebrar, exercint el seu sacerdoci ministerial a favor dels altres. És un deure de caritat pregar perquè el Senyor tingui misericòrdia del qui va ser ministre de la misericòrdia de Déu per als seus germans.

La nostra pregària per mossèn Antoni Maria porta en el nostre cor dos sentiments contraposats. Per una banda, el dolor per la seva mort. I per l'altra, el goig que ens dóna la certesa de la victòria de Crist, amb la seva mort i resurrecció, de la qual el nostre estimat germà ja va començar a participar en el dia del seu baptisme. Per això mirem la seva mort com la participació en la victòria de Crist. Així ens ho expressava sant Joan en el llibre de l'Apocalipsi: *Ara és l'hora de*

la victòria del nostre Déu. I el mateix sant Joan en la seva primera carta ens ha dit: La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?

Sí, germans, els cristians som els qui creiem, celebrem, vivim i preguem amb la certesa de la victòria de Crist sobre la mort. Aquesta és l'única victòria que tota persona pot celebrar i viure, perquè és la victòria sobre el nostre gran enemic, la mort. Els cristians no som mai un poble derrotat. La mort no té la darrera paraula. La mort no és el final de tot. Per això podem mirar amb esperança la nostra vida. Per això podem recordar amb agraïment tot el que Mn. Oriol Taret va fer de bé a favor nostre, a favor de l'Església, a favor dels homes. Ho podem recordar amb agraïment i amb la certesa que tot el que una persona fa a favor dels altres, tot el que fa unit a Crist, tenint com a font la fe en Crist, el Senyor, l'únic Senyor del món i de la història; tot això és fruit de vida i de veritat que mai no es perd, perquè resta sempre en les mans de Déu, el Pare misericordiós.

L'estela que ens deixa mossèn Antoni Maria és la d'un sacerdot de Crist humil i bo. La seva intel·ligència, el seu treball i el seu esforç els va posar al servei de l'Església, al servei dels altres. El seu sol interès era el de ser un mitjancer humil per tal que la veritat de Déu arribés als altres. Ell no volia res més que donar Crist, el Camí, la Veritat i la Vida. El seu servei a la veritat de Crist

el feia ben atent a la Tradició i al Magisteri de l'Església. Era ben curós a no voler donar les seves explicacions personals, perquè no volia enfosquir amb els seus plantejaments els ensenyaments de l'Església. Amb la seva docència no volia res més que donar Crist, el qui és la llum del món. I aquesta és l'autèntica saviesa, la dels senzills que ens diu Jesús en l'evangeli en pregària al Pare, amagada als savis i als entesos; la saviesa del qui es deixa il·luminar per Crist i sap expressar amb senzillesa, amb la simplicitat de la fe catòlica, el que ha rebut com a do. No hi ha res més lluny de la fe cristiana que complicar el que és senzill, el que ha estat revelat per als senzills, els humils i els pobres. El Dr. Oriol tenia aquesta gran capacitat de posar a l'abast de tothom les qüestions més complexes. El seu mestratge en Doctrina Social de l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya, en altres facultats teològiques d'Espanya i de Sud-amèrica, fou clar i il·luminador, com podem testificar molts de nosaltres.

Però tot això és expressió de quelcom més profund. En l'evangeli propi d'aquesta solemnitat de Sant Jordi hem escoltat com ens deia Jesús: *Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podrieu fer res.* El cor, l'ànima que es traspuava en la humilitat i senzille-

sa, unida a la profunditat i a la saviesa de Mn. Antoni Maria Oriol Taret, era la d'un creient profund en Crist, la d'una persona que volia estimar més i més Crist i la seva Església, la d'una persona que se sabia redimida per Crist, estimada per Crist, alliberada per Crist.

Manllevo les paraules de Mn. Joan Costa en l'homilia de la missa exequial a Santa Maria de Cornellà. Ell recordava que Mn. Antoni Maria Oriol Taret «tot sovint, quan no podia dormir perquè patia insomni, meditava el misteri de Déu trinitat com l'Ésser, aquell que és l'únic que és i d'on prové tota realitat. Em deia com quedava bocabadat i no es cansava de meditar-ho. I amb tota la seva saviesa filosòfica i metafísica arribava a la conclusió que formulava amb gran senzillesa i profunditat i em deia: "A molta gent li costa entendre que Déu existeixi, però que l'Ésser sigui és una evidència; el misteri és: com és possible que nosaltres, que no som l'Ésser, puguem ser?"»

Però la seva reflexió arribava molt més lluny. Un altre dia m'explicà com a Roma, durant els seus estudis a la Universitat Gregoriana —en la qual a més va ser premi extraordinari de filosofia—, quan cursava el misteri de Déu u i tri, en adonar-se que Déu, a més de l'Ésser, era Pare, i que la segona persona de la Trinitat s'encarnà fins a esdevenir esclau de tots, pensava que aquest Déu era molt més gran que el Déu dels filòsofs; i en meditar això, es prostrà a terra per

adorar-lo. Com afirmà el canonge Cardó, Déu és molt més gran del que els filòsofs poden dir, i un Déu que es fa tan petit, que es fa infant i esclau, és molt més gran que qualsevol imatge que puguem tenir de Déu. La teologia, deia un gran teòleg, només es pot fer de genolls. Mossèn Antoni Maria era d'aquesta colla de grans teòlegs que feia de la teologia profunda pregària, i de la pregària, teologia.»

Aquesta fe profunda, aquesta recerca humil de Déu era percebuda per molts, i, per això mateix, també eren molts els qui el tenien com a director espiritual i conseller. El Senyor li va donar el do de consell, fruit de la pregària i de la lucidesa de criteri, amb un cor atent a l'Esperit Sant, que actua en el cor de les persones i els guia en els camins de la llibertat dels fills de Déu.

Mn. Oriol Taret es va mantenir sempre en aquesta recerca humil de Déu, confiant en el seu amor misericordiós. Solament vull fer esment de dues experiències personals que han restat en el meu cor. La primera és com ell expressava el seu gaudi amb la formació teològica i pastoral dels sacerdots que fem al bisbat. Ell expressava el seu goig d'escoltar i aprendre, sempre agraït pel que l'altre aportava. I l'altra és la seva expressió d'alegria després d'una Vetlla Pasqual en aquesta catedral. I encara una altra cosa que em parla de la seva humilitat i senzillesa. Em van dir com, abans de l'operació quirúrgica que l'ha portat a la mort, ell va

confessar-se i va rebre la unció dels malalts. Els sacraments són signes eficaços de la misericòrdia de Déu. Els humils i senzills saben apropar-se als signes senzills i humils de la misericòrdia de Déu. Tot el que d'ell recordem és el que canvia el nostre dolor en goig profund. L'amor de Déu va triomfar en la vida de mossèn Antoni Maria. L'amor de Déu, sempre misericordiós, ha triomfat sobre la seva mort. La victòria de Crist és la nostra certesa que el Dr. Oriol Tàtaret viu per sempre en l'eternitat de Déu, gaudint del premi dels qui han estat servidors fidels.

Com ja hem dit, fou el dia de Sant Jordi quan moria el nostre estimat germà i és avui, solemnitat litúrgica de Sant Jordi, quan celebrem aquesta eucaristia pel seu etern descans. A més, entre les dues dates, la celebració de la Mare de Déu de Montserrat. No és pas casual: això ha estat un regal del Senyor per al qui va estimar la terra catalana, que la vivia com a veritable pàtria. La va defensar i va ensenyar a estimar-la. Estimà Catalunya amb passió i deler i contribuí a fer-la estimar. Als dos patrons de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat i sant Jordi, els encomanem un fill d'aquesta terra, perquè sigui portat ara per mans de la misericòrdia de Déu a la pàtria definitiva del Regne del cel, on no hi ha ningú que sigui pobre, ningú que plori, ningú que estigui trist, on tot és alegria sense fi. Amén.

GLOSSA SETMANAL

> TRIAR ESCOLA I TRIAR RELIGIÓ A L'ESCOLA, UNA RESPONSABILITAT

Els pares són els primers responsables de l'educació dels seus fills. Ells són els qui tenen el dret i el deure d'educar-los d'acord amb les seves conviccions religioses i morals. Les escoles col·laboren amb els pares perquè ells puguin complir la seva obligació d'educar els fills. Les institucions administratives de l'Estat, en tots els seus nivells, han de vetllar perquè aquest dret i deure dels pares es realitzi de la manera millor possible. No és l'Estat el qui genera els drets, sinó que aquest té la missió de vetllar pels drets que s'originen en la dignitat inalienable de la persona humana.

D'ací neix la realitat de les escoles catòliques i també l'oferta obligatòria de la classe de religió a l'escola pública i als instituts. L'Església, amb iniciatives diocesanes, religioses i laicals, fa segles que està compromesa amb el dret de l'educació dels infants i joves. I aquestes iniciatives manifesten una educació feta amb qualitat i amb dedicació. A la nostra diòcesi, bressol de fundacions religioses amb el carisma de l'educació, tenim una forta presència d'escoles catòliques, les quals, malgrat les dificultats, han sabut continuar amb la seva oferta per tal que els pares cristians puguin exercir el seu dret, si això ho creuen convenient, a escollir una escola cristiana.